

* Hoopje bouwplan door
 * Hoopje bouwplan door het Openbaar Ministerie tegen
 (betreffende) tegen alle beschikkingen op 14 april 2006 -
 op 18 april 2006 -

De Rechtbank van Eerste Aanleg te **DENDERMONDE**
dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
 haar openbare terechtzitting van 3 april 2006
 het hiernavolgend **VONNIS** gewezen:

Not. nr. 66.97.610/99

Griffie nr

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

wonende te _____, bediende, geboren te _____ op _____

Verdacht van :

Te _____ :

-bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

-feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

A. op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 1995 tot en met 31 december 1995 (stuk 10):

het verbouwen van een woning meer bepaald:

- het uitbreken van de zijgevel op het gelijkvloers teneinde de garage te integreren in het woongedeelte
- het vervangen van het hellend dak van de garage door een plat dak;
- het uitbreken van de binnenmuren teneinde de berging te integreren in het woongedeelte;
- het vervangen van de ramen in de achtergevel op het gelijkvloers en op de verdieping door vensterdeuren;
- het plaatsen van een bijkomende deur in de zijgevel om het terras boven de garage supplementair bereikbaar te maken;

B. op niet nader te bepalen data, in de periode van 15 september 1999 tot en met 25 november 1999 (stuk 9):

het verharderen met beton van de terrassen en trappen achter de woning op het gelijkvloers en verdieping meer bepaald:

- het terras op het gelijkvloers: 4,57 meter diep ten opzichte van de achtergevel en 1 meter breder dan de woning
- het terras op de verdieping: 1,40 meter diep langs de volledige gevelbreedte
- het inrichten van het plat dak van de garage als terras aansluitend op het terras aan de achtergevel

C. op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 1995 tot en met 31 december 1995 (stuk 10):

het bouwen van een scheidingsmuur op linker perceel grens naast de trap naar terras op de verdieping die overgaat op het terras boven de garage in een ongeveer 2 meter hoge "claustramuur";

D. op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 1996 tot en met 31 december 1996 (stuk 10):

het verharderen van de voortuin met kiezelsteen dienstig als parking;

gelegen in woongebied.

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A, B, C en D de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk 25 november 1999.

De verjaring van de strafvordering tijdig en regelmatig gestuit zijnde binnen de vijf jaar te rekenen van de dag waarop het misdrijf werd gepleegd, met name en ondermeer door daden van onderzoek of vervolging, namelijk door het kantschrift d.d. 17 augustus 2004 waarbij de feiten niet gepleegd werden vanaf 1 september 2003 waardoor artikel 24 van de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering zoals ingevoegd door artikel 3 van de wet van 11 december 1998 van toepassing blijft gelet op artikel 33 van de programmawet van 5 augustus 2003.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: huis, 7 a 62 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren te op wonende te

die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de akte van schenking verleden op 13/11/1991 geregistreerd op 18/11/1991.

De rechtbank nam kennis van:

- de dagvaarding waarmee de zaak werd aanhangig gemaakt en die op 11 januari 2006 werd betekend aan de beklaagde door afgifte van een afschrift aan , tevens houdende dagstelling voor de openbare terechtzitting d.d. 6 maart 2006,
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheekkantoor te onder de refert zodat voldaan is aan de voorwaarde gesteld door artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening ;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging;

De rechtbank aanhoorde op de terechtzitting van 6 maart 2006, datum waartop de zaak werd behandeeld en in beraad genomen :

- Het **openbaar ministerie**, waargenomen door substituu-
tuut-procureur des Konings, werd gehoord in zijn middelen en eis.
- De beklaagde in zijn antwoorden en verdediging ,
voorgedragen door hemzelf en bijgestaan door mr. advo-
caat te

1. Gegrondheid strafvordering

Het verbouwen zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning blijkt afdoende uit de dossiergegevens en werd door de beklaagde ook erkend. De beklaagde erkende op de terechtzitting dd. 6 maart 2006 uitdrukkelijk het hem ten laste gelegde. De verdediging bevestigde dit standpunt in pleidooien en in een op de terechtzitting neergelegde schriftelijke conclusie.

De feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A, B, C en D zijn naar het oordeel van de rechtbank afdoende bewezen.

2. Verzwarende omstandigheid

De rechtbank is verplicht de juiste wetsomschrijving omtrent de ten laste gelegde feiten te geven.

Wanneer de rechtbank naar aanleiding van het onderzoek ter terechtzitting vaststelt dat er mogelijk sprake is van een wettelijk voorziene verzwarende omstandigheid en deze verzwarende omstandigheid niet bij de in de dagvaarding vermelde misdrijf werd gevoegd, dient de rechtbank de beklaagde hiervan te verwittigen.

De beklaagde stelde op de terechtzitting van 6 maart 2006 onder meer: *“Ik ben immobiënmakelaar. Ik koop huizen aan, renoveer ze en verhuur ze. Ik haal daar mijn inkomsten uit. Ik doe dit (fulltime).”*

De doelgroep van de verzwarende omstandigheid van de professioneel zoals voorzien in art. 66 van het stedenbouwdecreet van 1996 is zeer ruim. Voor het aanwezig zijn van de verzwarende omstandigheid is niet vereist dat de beklaagde dit uitsluitend als beroep doet en volstaat *enige activiteit* op dit vlak (cf. Gent, (10^e k.), 14 april 2000, *T.M.R.* 2000/3, 253; Corr. Gent, 2 december 2002, *T.M.R.* 2003/4, 415).

De wetgever heeft een duidelijke keuze gemaakt voor het aanzienlijk zwaarder bestraffen van elke professioneel die onroerende goederen (ver)koopt, (ver)huurt, bouwt enz.. De voorziene minimumstraffen bij toepassing van de strafverzwaring zijn een gevangenisstraf van 15 dagen en/of een geldboete van 2.000,00 euro.

De verzwarende omstandigheid zoals voorzien door art. 66 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening – zoals thans, voor feiten vanaf 1 mei 2000 voorzien in art. 146, tweede lid DORO - is voor de beklaagde duidelijk aanwezig en wordt door de rechtbank, zoals hierna in het dispositief bepaald, door de rechtbank bij de misdrijfsomschrijving van de aanhangig makende dagvaarding gevoegd. De beklaagde en de verdediging werden hiervan vooraf ingelicht en uitgenodigd zich hierover te verdedigen.

3. Straftoemeting

3.1

De verschillende feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A, B, C en D zijn voor de beklaagde telkens de uitvoering van één ongeoorloofd besluit. Zij staan in zodanig verband dat zij als één voortgezette handeling moeten worden beschouwd en zij dus maar één misdrijf uitmaken. Overeenkomstig artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek dient derhalve voor die misdrijven slechts één straf te worden uitgesproken.

3.2

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de ge-

zinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend.

3.3

De door de beklaagde gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. De beklaagde moet de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake leefmilieu respecteren. De rechtbank wijst er op dat de beklaagde zijn individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een behoorlijke ruimtelijke ordening – mag laten prevaleren. Enige gestrengheid in de bestraffing is dan ook in beginsel aangewezen.

3.4

De beklaagde is thans jaar. Hij stelde rentenier te zijn, maar stelde eveneens immobiliënmakelaar te zijn: hij koop huizen, renoveert ze, verhuurt ze en haalt daaruit zijn inkomsten. Deze activiteit verricht hij fulltime. Hij beschikt over een onberispelijk strafrechtelijk verleden., wat op zich nog mildheid toelaat.

3.5

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aansporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een goede ruimtelijke ordening te komen.

3.6

Gegeven hetgeen voorafgaat komt het de rechtbank passend en rechtmatig voor om voor de hiervoor omschreven feiten in hoofde van de beklaagde de in het beschikend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen.

De rechtbank kan niet ingaan op de ondergeschikte vraag van de beklaagden tot het verlenen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling, waarover het openbaar ministerie telkens ongunstig advies verleende.

Opschorting van de uitspraak van veroordeling is voornamelijk ontstaan vanuit de bekommernis de korte (effectieve) gevangenisstraffen te vermijden (C. Van den Wyngaert, *Strafrecht, strafprocesrecht en internationaal strafrecht, Maklu, 2003*, 418). Daarenboven is het een sanctiemaatregel die de declassering van de betrokkene kan verhinderen: gezien er geen veroordeling wordt uitgesproken, zal de rechterlijke beslissing na afloop van de proeftermijn niet vermeld worden in het strafregister van de betrokken beklaagde (L. Dupont, R. Verstraeten, *Handboek Belgisch strafrecht, Acco, 1989, 939*).

Gezien de rechtbank van oordeel is dat aan de beklaagde alleszins geen gevangenisstraf dient te worden opgelegd, is de bekommernis om een korte gevangenisstraf te vermijden niet aan de orde. De opschorting die een uitdrukkelijk gunst is, dient in huidig geval dan ook voornamelijk vanuit het criterium van het gevaar voor declassering bij een veroordeling te worden beoordeeld. Hierbij valt niet in te zien hoe de hierna in het beschikkende gedeelte van huidig vonnis opgelegde bestraffing op onherstelbare en onevenredige wijze de declassering van de beklaagde zou

kunnen bewerkstelligen.

3.7

De beklaagde werden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en er mag worden gehoopt dat hij zich niet meer aan dergelijke feiten zal schuldig maken. Er kan dan ook uitsstel van tenuitvoerlegging worden verleend voor een gedeelte van de opgelegde geldboete, zoals in het dispositief van dit vonnis nader bepaald.

4. Herstelvordering

4.1

Het college van burgemeester en schepenen (CBS) van _____ heeft bij brief dd. 17 maart 2003 (stuk 47, strafdossier) een herstelvordering ingeleid. Het uitvoeren van bouw- en aanpassingswerken werd gevorderd, implicerend:

- het bovengronds gelijkvloers terras dient verminderd te worden tot de breedte van de bestaande hoofdbouw: het gedeelte achter de garage links en het gedeelte van 1,00 meter breedte rechts dienen verwijderd te worden;
- de breedte van het terras op de eerste verdieping dient verminderd te worden tot de breedte van het hoofdgebouw: het gedeelte boven de garage dient verwijderd te worden;
- de dakuitbouw die het karakter heeft van een derde bouwlaag en die werd aangebracht onder een nagenoeg plat dak, zichtbaar in de oostelijke zijgevel, dient afgebroken te worden en vervangen te worden door een dakbedekking met een hellingsgraad van het links gelegen dakgedeelte;
- de garage-bergplaats in de linker bouwvrije strook dient in haar oorspronkelijke staat en gebruik hersteld te worden: de scheidingsmuur tussen garage en living dient terug opgetrokken te worden;

Een dwangsom van 62,00 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn werd gevorderd.

Bij brief dd. 28 maart 2003 (stuk 61, strafdossier) heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur (GSI) zich bij de herstelvordering van de stad Aalst aangesloten en deze tot de hare gemaakt.

4.2

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van de GSI of het CBS van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwending. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitslui-

tend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen. Volgens recente en door deze rechtbank bijgevallen cassatierechtpraak (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be, met conclusie _____ – rolnummer _____ en nummer _____ zijn de rechtbanken niet bevoegd zijn om de opportuniteit te beoordelen van een gevorderde herstelmaatregel, maar moeten zij de toetsing beperken tot de externe en interne wettigheid en mogen (en moeten) zij dus slechts nagaan of de beslissing in overeenstemming is met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Tot die wettigheidstoetsing behoort het nagaan of de beslissing van de bevoegde overheid werd genomen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening met de verplichting om indien zou blijken dat de beslissing steunt op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, de herstellvordering zonder gevolg te laten, zoals hiervoor vermeld. Een beoordeling dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is en dat het voordeel dat het herstel zou meebrengen voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen het last die daaruit voortvloeit voor de overtreder houdt geen opportuniteitbeoordeling in maar kan worden bestempeld als een wettigheidstoetsing.

De grondslag van een herstellvordering is niet zozeer een bepaald misdrijf, maar wel de stedenbouwkundige verplichting die moet worden nageleefd en waarvan de niet-naleving ook strafrechtelijk wordt gesanctioneerd (Cass. 15 november 2005, www.cass.be). Het tenietdoen van de materiële gevolgen van het misdrijf, wat ook de aard van dit misdrijf is, verhindert dat een met de wet strijdige toestand blijft bestaan en dat de overtreder het voordeel van de door hem of haar begane overtredding behoudt.

4.3

De ingediende herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de misdrijven omschreven onder de tenlastelleggingen A, B, C en D een einde te stellen en legt aan de beklaagde geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening, de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving en de ernst van de inbreuk genomen. Door de uitvoering van die herstelmaatregelen zal de legaliteit van de constructie op volkomen wijze hersteld zijn. De herstellvordering moet dan ook worden ingewilligd zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

Dat de herstellvordering bij de beklaagde thans als kennelijk onredelijk zou overkomen, is louter en alleen een gevolg van de eigen beslissing van de beklaagde om, goed bewust van het wederrechtelijke van zijn handelen, deze constructies toch op die wijze aan te leggen en in stand te houden. Het feit dat de beklaagde voor een voldongen feit gezorgd heeft, mag niet gevaloriseerd worden door het afwijzen van

de herstellvordering. De rechtbank is ook geenszins verplicht om de afloop van de nog steeds en thans voor de Raad van State hangende regularisatieprocedure af te wachten.

4.4

Artikel 149 § 1, derde lid DORO voorziet een *mogelijkheid* voor de herstellvorderende overheden om een meerwaardevordering in te stellen in plaats van het vorderen van het herstel in de oorspronkelijke toestand, doch geenszins een verplichting. Bovendien kan niet zomaar gesteld worden dat de ratio legis van het decreet van 4 juni 2003 was om voor misdrijven die gepleegd werden vóór 1 mei 2000 de betaling van de meerwaarde de principieel op te leggen herstelmaatregel is (B. De Temmerman, *De herstelmaatregelen en de herstellvordering in het milieu- en stedenbouwwrecht*, in A. De Nauw, P. Flamey, J. Ghysels (eds.), *Milieu-straf en milieustrafprocesrecht*, Larcier, 2005, 357). Zoals gesteld werd de herstellvordering vanuit de bekommernis om de goede ruimtelijke ordening de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving en de ernst van de inbreuk, afdoende en concreet gemotiveerd. Een negatieve motivering waarom geen meerwaardevordering passend is, is niet noodzakelijk.

4.5

Door het CBS en de GSI werd zoals vermeld gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 62,00 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklagde om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregelen. De op te leggen dwangsom moet de beklagde er effectief toe aanzetten het rechterlijk bevel uit te voeren. De bevoegde overheid heeft er alle belang bij dat de veroordeelden zelf de uitvoering tot het herstel nakomen gelet op de beperkte overheidsmiddelen, de zware procedure van aanbesteding bij een ambtshalve uitvoering, evenals de lange tijd die hiervoor nodig is. De gemeenschap heeft er alle belang bij dat de illegale constructies zo snel mogelijk verdwijnen.

4.6

Artikel 198*bis* van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals ingevoegd door artikel 11 van het voormelde decreet van 4 juni 2003, bepaalt dat de regels inzake het in te winnen eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid pas in werking treden nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijk reglement is goedgekeurd. Op 16 december 2005 werd het huishoudelijk reglement goedgekeurd.

De rechter *kan* ingediende vorderingen voor bouwinbreuken die dateren van voor 1 mei 2000 en die nog niet voor eensluitend advies aan de HRH werden voorgelegd, alsnog voor advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voorleggen. Het betreft dus een *mogelijkheid* en geen verplichting voor de strafrechter. Zoals hiervoor vermeld kan de foute overweging dat voor 'oude' stedenbouwinbreuken de betaling van een meerwaarde de principieel te vorderen herstelmaatregel zou zijn, niet dienen als argument om de herstellvordering voor advies aan de HRH voor te leggen.

Waar de Hoge Raad voor het Herstelbeleid ook bevoegd is om een eensluidend advies te verlenen over de opstarting van de ambtshalve uitvoering van het vonnis of arrest door het CBS of de GSI, acht de rechtbank het niet aangewezen thans dit advies in te winnen. Dit zou bovendien de afhandeling van de zaak nodeloos vertragen.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;
 Wetboek van strafvordering, art. 3 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194 en 195;
 Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 44, 50, 65, eerste lid, 66;
 Decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 42 § 1, 1° en 2°;
 Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149, 204;
 Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, art. 1, 8, 14 § 1;
 Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;
 Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;
 Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;
 Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;
 Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;
 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;
 Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK

VOEGT de volgende verzwarende omstandigheid bij de misdrijfsomschrijving zoals vermeld in de aanhangig makend dagvaarding:

“De straffen zijn echter gevangenisstraf van vijftien dagen tot zes maanden en geldboete van 2 000 tot 20 000 frank, of één van deze straffen alleen, indien de schuldigen aan de in het eerste lid omschreven misdrijven, personen zijn die wegens hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of in huur geven, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstellen. Hetzelfde geldt voor degenen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden.”

VERKLAART de beklaagde schuldig aan de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen **A, B, C en D**, zoals aangevuld met de verzwarende omstandigheid;

ZEGT dat er geen reden zijn om de uitspraak van veroordeling op te schorten;

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT de beklaagde voor de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen **A, B, C en D** samen tot een geldboete van **TWEEDUIZEND franken** (2.000,00 franken), vermeerderd met 1.990 deciemen (x 200) en gerekend aan de omrekeningskoers 40,3399, **gebracht op 9.915,74 euro**;

GELAST voor de beklaagde **gewoon uitstel** van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaren van een gedeelte **groot 1.500,00 franken** van de opgelegde geldboete van 2.000,00 franken;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de beklaagde hierboven uitgesproken geldboete van 2000,00 franken kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen en bepaalt de vervangende gevangenisstraf voor het gedeelte met uitstel op 68 dagen.

ZEGT dat overeenkomstig artikel 14 § 1 van de wet van 29 mei 1964 het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad;

SPREEKT in hoofde van de beklaagde de verplichting uit om **EENMAAL** een bedrag van 25,00 euro, met 45 deciemen verhoogd, 137,50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financie-ring van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

LEGT aan de beklaagde een vergoeding op van 25,00 euro zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

VEROORDEELT de beklaagde tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten begroot op 154,78 euro.

BEVEELT de beklaagden op vordering van het college van burgemeester en schepenen van en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot het **uitvoeren van bouw- en aanpassingswerken** aan het onroerend goed gelegen te binnen een termijn van één jaar vanaf het in kracht van gewijsde treden van huidig vonnis, namelijk door het uitvoeren van het volgende:

- het bovengronds gelijkvloers terras dient verminderd te worden tot de breedte van de bestaande hoofdbouw: het gedeelte achter de garage links en het gedeelte van 1,00 meter breedte rechts dienen verwijderd te worden;
- de breedte van het terras op de eerste verdieping dient verminderd te wor-

den tot de breedte van het hoofdgebouw: het gedeelte boven de garage dient verwijderd te worden;

- de dakuitbouw die het karakter heeft van een derde bouwlaag en die werd aangebracht onder een nagenoeg plat dak, zichtbaar in de oostelijke zijgevel, dient afgebroken te worden en vervangen te worden door een dakbedekking met een hellingsgraad van het links gelegen dakgedeelte;

- de garage-bergplaats in de linker bouwvrije strook dient in haar oorspronkelijke staat en gebruik hersteld te worden: de scheidingsmuur tussen garage en living dient terug opgetrokken te worden;

BEVEELT dat voor het geval dat de vermelde herstelmaatregelen niet binnen de voormelde termijn werden uitgevoerd, het college van burgemeester en schepenen en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;

ZEGT voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklaagden hoofdelijk een dwangsom zal worden verbeurd van 62,00 euro per dag vertraging in de nakoming dit bevel.

HOUDT de burgerlijke belangen ambtshalve aan conform artikel 4 van de Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd bij art. 2 van de Wet van 13 april 2005 (B.S. 03.05.2005).

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
DRIE APRIL TWEEDUIZEND EN ZES

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;
, substituuat-procureur des Konings;
griffier.